

עין משפט
גר מצוה

כה:

הישן תחת המטה פרק שני סוכה

מסורת הש"ס

בא מ"י פ"ו מהל' קרבן
ספק הלכה ב סתם
ע"ש רמב"ם
בבב ב ג מ"י פ"ו מהל'
אלל הלכה ט סתם
ע"ש דרכבנ ג טושי"ע ח"ח
מ"י לה טושי"ע ח"ח פ"י
י"ד פ"י ט"ז טושי"ע ח"ח פ"י
טושי"ע ח"ח פ"י
בבב ד מ"י פ"ו מהלכות
סוכה הלכה ג סתם
ע"ש מג טושי"ע ח"ח פ"י
הרות טושי"ע ח"ח
ל מ"י ט"ז טושי"ע ח"ח
טושי"ע ח"ח פ"י
ל"ב ד מ"י פ"ד מהלכות
התפילין הלכה ג סתם
ע"ש מג טושי"ע ח"ח פ"י
ל"ב טושי"ע ח"ח פ"י

מישאל ואיצפן היו. וא"ת ולמאן דאמר פרק ד' מימות (פסחין דף נב.) דשריפה ממש הואי שגפרו גופיהן וכן נמי דריש בתורת הכינים אקרא דומאלל אש אותם אמאי נעמאו וי"ל דשמה שלן היתה קיימת כאלו נשרפו על בני קטנלא דלאמר פרק המפלת (נדף דף כו:) מתק שגפרף ושלנו קיימת טמא: **שחל** שביעי שלהן בערב הפסח. מכאן קשה להא דל"ר לוי בשילהי הניזקין (גיטין דף ט. וסו. ח') פרישית נאמרו בנאמו יוס שהוקס המשכן וקא חשיב פרישת טמאליס ופירש שם בקונו' ויהי אנשים אשר היו טמאליס לנפש וגו' ולא יתכן דמוכח הכא שהיה בערב הפסח והמשכן הוקס בנאמד גיטין ואפילו לר"ע לא יתכן לפי הספרים דגריקין בפסחים צ"י האשה (דף כ:.) רב סבר לה כר"ע דלאמר מישאל ואיצפן היו שחל שביעי שלהן להיות בערב הפסח ומיהו אותה גירסא לתא אלל ר' יתחק גרס התם וגרסה לפרש פרישת טמאליס דשרף ויגלה חז חנה ונדה לפי שהולרכו ליהודי על עומלת מנדקס וקדשיו: **משום** רבא טמא זמן חיובא. ואין להקשות מהא דגריקין גריש טבול יוס (בגומים דף ק. וסו.) דהולך לשחוט את פסחו מנאמל למת מלואחוחו אפי' לאחר חלות דמת מלואה שאני והא דדייק הכא מצרייתא דקתני למת מלואה נעמאו לא מת מלואה ממש אלל לומר לקריבס כדפירש בקונטרס ולאחר חלות הוא דלתי טמאמל דקתני התם אמרת לא יטמא אלל קודם חלות טמא דקדאמרינן התם ציוסף הכהן שמתה אשמו בערב הפסח ונמנו אחיו כהכניס ועמאווה נעל כרמו אלל קשה (לרנב) דלאמר התם אידי ואידי לאחר חלות כאן קודם שחמטו חרקו עליו כאן לאחר שחמטו חרקו עליו אלמלא טמאמל לקריבס אפי' היכא דמטא זמן חיובא (ו) זמן הפסח מאחר שלא שחטו חרקו עליו ואין לומר דהיא גופא ילמינן מתתן דפטור מק"ש דלנלא שאני ק"ש דלית ביה כרת דקדאמר הכא ולא אחי מנייה פסח דליכא כרת ומטאי זמן חיובא: **איין** שפחה א"א בחופה. משמע מכאן דאס יא חתן מחופמו אפי' כלתו עמו והולכס לאכול בנית אחר דאין מנרכין שהשמה במעונו ולא ברכת בחופה ובפ"ק דכתובות (דף ז: וסו.) אמרינן נמי מנרכין ברכת התנים בנית חתנים דהוא בנית חתנים ומיהו אין ראייה משם דלנלא לפסוקי מנרכין אהיה קא אחי דלאמר אף בנית האירוסין מנרכין אותה ולריך לדקדק מה היא חופה דאי במקום שנכרו חמלה ברכת ינשוין קרי ליה חופה פעמיס שאפי' ברחוב העיר מנרכין אותה כשהעס מרובין ואין יכולין ליכנס בנית אלל מקום עיקר רשיבת חתן וכלה קרי ליה חופה ולא מקום העשוי לאקראי בעלמא ושם מנרכין ברכת חתנים כל שצעה: **ורחייבין** בק"ש. דפירש בקונו' דמלוא חונמה אינו אלל פסוק ראשון ויכולין ליישב דעתן שעה קטנה כדי לקרוא פסוק ראשון: חתן

הכי גרסינן בצרייתא נספירי ר"ע **אומר מישאל ואלנאן** היו שנטמאו בנדב ואביהוא ר' יתחק **אומר אס** נושאי ארונו של יוסף היו יכולין היו ליעבר ואס מישאל ואלנאן היו יכולין היו ליעבר פסח צבאמר ולא עמאי מס מלוא היו שחל שביעי שלן לסיים בערב פסח צבאמר ולא יכלו וגו': **ואס** נושאי ארונו של יוסף או מישאל ואלנאן היו יכולין היו ליעבר. שהרי בנאמד גיטין הוקס המשכן ושני לו שרף אלעור את הפרה שזיו על עמאי מת שבהן לעשות פסחיהן נטהרה כלאמר במסכת גיטין (דף טז. ב.) שמה פרישות נאמרו ציוס שהוקס המשכן ופרה אלומה אחת מהן ונאמד גיטין הוקס המשכן והוא ח' למלואיס דקדיימא לן (שנה דף פו:) אלוה היום נעל עשר עטרות וכו ממו נדב ואביהוא הלך מראש חדש ועד הפסח היו יכולין ליעבר וקרא אמר ולא יכלו ונושאי ארונו של יוסף נמי כבר עברו עליהם עשרה חדשים ויותר שלא נשאוהו משמנו בנר חורבנ בראש חדש סיון כדכתיב (שמות יט.) ציוס הוה צלו מדבר סיני ולא נשעו משם עד עשרים צאיר של שנה הנאה דכתיב ויהי בשנה השמיט בחדש השני בעשרים בחדש נעלה הענן מעל וגו' ויסעו מהר ה': **עמאי** מס מלוא. לאו נמי מלוא דווקא קאמר דאפי' מתייהו נמי מת מלוא קרי להו דמלוא להתעסק בהן כגון האמורים בפרשת כהניס (ויקרא כג.) שהכהן מטמא צו: **שחל שביעי שלן**. ואע"ג דחזו לאורחא לא אישחזרו דקסבר אין שחמין וזרקין על טמא שרף. מכל מקום שמעינן מיעיה דעוסק במלוא פטור מן המלוא שהרי נעמאו במתייהו שצעה ימים לפני הפסח ואף על פי שטמאה זו מעכב על ידס אכילת פסחיהן אלמלא מלוא קלה הנאה לידך איך לריך לדחומה מפני חמורה העמידה לנא: **דלא מטא זמן חיובא**. כשנעמאו עדיין לא הגיע זמן חיובא פסח: **אלל**. קרית שמע דמטא זמן חיובא בתוך החופה והוא ראו לך אימא לייחייב: **אלל פסח** דכרתה הוא אימא לא. יטמאו בנית כל שצעה לפני הפסח: **לריכא**. למיכתב ציוס ההוא לאשמעינן דנעמאו מוך שצעה דעוסק במלוא פטור מן המלוא: **מדאמר** ליה רחמנא ליחוקאל כו'.

הכי גרסינן בצרייתא נספירי ר"ע **אומר מישאל ואלנאן** היו שנטמאו בנדב ואביהוא ר' יתחק **אומר אס** נושאי ארונו של יוסף היו יכולין היו ליעבר ואס מישאל ואלנאן היו יכולין היו ליעבר פסח צבאמר ולא עמאי מס מלוא היו שחל שביעי שלן לסיים בערב פסח צבאמר ולא יכלו וגו': **ואס** נושאי ארונו של יוסף או מישאל ואלנאן היו יכולין היו ליעבר. שהרי בנאמד גיטין הוקס המשכן ושני לו שרף אלעור את הפרה שזיו על עמאי מת שבהן לעשות פסחיהן נטהרה כלאמר במסכת גיטין (דף טז. ב.) שמה פרישות נאמרו ציוס שהוקס המשכן ופרה אלומה אחת מהן ונאמד גיטין הוקס המשכן והוא ח' למלואיס דקדיימא לן (שנה דף פו:) אלוה היום נעל עשר עטרות וכו ממו נדב ואביהוא הלך מראש חדש ועד הפסח היו יכולין ליעבר וקרא אמר ולא יכלו ונושאי ארונו של יוסף נמי כבר עברו עליהם עשרה חדשים ויותר שלא נשאוהו משמנו בנר חורבנ בראש חדש סיון כדכתיב (שמות יט.) ציוס הוה צלו מדבר סיני ולא נשעו משם עד עשרים צאיר של שנה הנאה דכתיב ויהי בשנה השמיט בחדש השני בעשרים בחדש נעלה הענן מעל וגו' ויסעו מהר ה': **עמאי** מס מלוא. לאו נמי מלוא דווקא קאמר דאפי' מתייהו נמי מת מלוא קרי להו דמלוא להתעסק בהן כגון האמורים בפרשת כהניס (ויקרא כג.) שהכהן מטמא צו: **שחל שביעי שלן**. ואע"ג דחזו לאורחא לא אישחזרו דקסבר אין שחמין וזרקין על טמא שרף. מכל מקום שמעינן מיעיה דעוסק במלוא פטור מן המלוא שהרי נעמאו במתייהו שצעה ימים לפני הפסח ואף על פי שטמאה זו מעכב על ידס אכילת פסחיהן אלמלא מלוא קלה הנאה לידך איך לריך לדחומה מפני חמורה העמידה לנא: **דלא מטא זמן חיובא**. כשנעמאו עדיין לא הגיע זמן חיובא פסח: **אלל**. קרית שמע דמטא זמן חיובא בתוך החופה והוא ראו לך אימא לייחייב: **אלל פסח** דכרתה הוא אימא לא. יטמאו בנית כל שצעה לפני הפסח: **לריכא**. למיכתב ציוס ההוא לאשמעינן דנעמאו מוך שצעה דעוסק במלוא פטור מן המלוא: **מדאמר** ליה רחמנא ליחוקאל כו'.

הכי גרסינן בצרייתא נספירי ר"ע **אומר מישאל ואלנאן** היו שנטמאו בנדב ואביהוא ר' יתחק **אומר אס** נושאי ארונו של יוסף היו יכולין היו ליעבר ואס מישאל ואלנאן היו יכולין היו ליעבר פסח צבאמר ולא עמאי מס מלוא היו שחל שביעי שלן לסיים בערב פסח צבאמר ולא יכלו וגו': **ואס** נושאי ארונו של יוסף או מישאל ואלנאן היו יכולין היו ליעבר. שהרי בנאמד גיטין הוקס המשכן ושני לו שרף אלעור את הפרה שזיו על עמאי מת שבהן לעשות פסחיהן נטהרה כלאמר במסכת גיטין (דף טז. ב.) שמה פרישות נאמרו ציוס שהוקס המשכן ופרה אלומה אחת מהן ונאמד גיטין הוקס המשכן והוא ח' למלואיס דקדיימא לן (שנה דף פו:) אלוה היום נעל עשר עטרות וכו ממו נדב ואביהוא הלך מראש חדש ועד הפסח היו יכולין ליעבר וקרא אמר ולא יכלו ונושאי ארונו של יוסף נמי כבר עברו עליהם עשרה חדשים ויותר שלא נשאוהו משמנו בנר חורבנ בראש חדש סיון כדכתיב (שמות יט.) ציוס הוה צלו מדבר סיני ולא נשעו משם עד עשרים צאיר של שנה הנאה דכתיב ויהי בשנה השמיט בחדש השני בעשרים בחדש נעלה הענן מעל וגו' ויסעו מהר ה': **עמאי** מס מלוא. לאו נמי מלוא דווקא קאמר דאפי' מתייהו נמי מת מלוא קרי להו דמלוא להתעסק בהן כגון האמורים בפרשת כהניס (ויקרא כג.) שהכהן מטמא צו: **שחל שביעי שלן**. ואע"ג דחזו לאורחא לא אישחזרו דקסבר אין שחמין וזרקין על טמא שרף. מכל מקום שמעינן מיעיה דעוסק במלוא פטור מן המלוא שהרי נעמאו במתייהו שצעה ימים לפני הפסח ואף על פי שטמאה זו מעכב על ידס אכילת פסחיהן אלמלא מלוא קלה הנאה לידך איך לריך לדחומה מפני חמורה העמידה לנא: **דלא מטא זמן חיובא**. כשנעמאו עדיין לא הגיע זמן חיובא פסח: **אלל**. קרית שמע דמטא זמן חיובא בתוך החופה והוא ראו לך אימא לייחייב: **אלל פסח** דכרתה הוא אימא לא. יטמאו בנית כל שצעה לפני הפסח: **לריכא**. למיכתב ציוס ההוא לאשמעינן דנעמאו מוך שצעה דעוסק במלוא פטור מן המלוא: **מדאמר** ליה רחמנא ליחוקאל כו'.

הכי גרסינן בצרייתא נספירי ר"ע **אומר מישאל ואלנאן** היו שנטמאו בנדב ואביהוא ר' יתחק **אומר אס** נושאי ארונו של יוסף היו יכולין היו ליעבר ואס מישאל ואלנאן היו יכולין היו ליעבר פסח צבאמר ולא עמאי מס מלוא היו שחל שביעי שלן לסיים בערב פסח צבאמר ולא יכלו וגו': **ואס** נושאי ארונו של יוסף או מישאל ואלנאן היו יכולין היו ליעבר. שהרי בנאמד גיטין הוקס המשכן ושני לו שרף אלעור את הפרה שזיו על עמאי מת שבהן לעשות פסחיהן נטהרה כלאמר במסכת גיטין (דף טז. ב.) שמה פרישות נאמרו ציוס שהוקס המשכן ופרה אלומה אחת מהן ונאמד גיטין הוקס המשכן והוא ח' למלואיס דקדיימא לן (שנה דף פו:) אלוה היום נעל עשר עטרות וכו ממו נדב ואביהוא הלך מראש חדש ועד הפסח היו יכולין ליעבר וקרא אמר ולא יכלו ונושאי ארונו של יוסף נמי כבר עברו עליהם עשרה חדשים ויותר שלא נשאוהו משמנו בנר חורבנ בראש חדש סיון כדכתיב (שמות יט.) ציוס הוה צלו מדבר סיני ולא נשעו משם עד עשרים צאיר של שנה הנאה דכתיב ויהי בשנה השמיט בחדש השני בעשרים בחדש נעלה הענן מעל וגו' ויסעו מהר ה': **עמאי** מס מלוא. לאו נמי מלוא דווקא קאמר דאפי' מתייהו נמי מת מלוא קרי להו דמלוא להתעסק בהן כגון האמורים בפרשת כהניס (ויקרא כג.) שהכהן מטמא צו: **שחל שביעי שלן**. ואע"ג דחזו לאורחא לא אישחזרו דקסבר אין שחמין וזרקין על טמא שרף. מכל מקום שמעינן מיעיה דעוסק במלוא פטור מן המלוא שהרי נעמאו במתייהו שצעה ימים לפני הפסח ואף על פי שטמאה זו מעכב על ידס אכילת פסחיהן אלמלא מלוא קלה הנאה לידך איך לריך לדחומה מפני חמורה העמידה לנא: **דלא מטא זמן חיובא**. כשנעמאו עדיין לא הגיע זמן חיובא פסח: **אלל**. קרית שמע דמטא זמן חיובא בתוך החופה והוא ראו לך אימא לייחייב: **אלל פסח** דכרתה הוא אימא לא. יטמאו בנית כל שצעה לפני הפסח: **לריכא**. למיכתב ציוס ההוא לאשמעינן דנעמאו מוך שצעה דעוסק במלוא פטור מן המלוא: **מדאמר** ליה רחמנא ליחוקאל כו'.

רבינו חננאל

ר' יהודה אומר מישאל ואיצפן היו שנטמאו בנדב ואביהוא ר' יתחק אומר אס נושאי ארונו של יוסף היו יכולין היו ליעבר ואס מישאל ואלנאן היו יכולין היו ליעבר פסח צבאמר ולא עמאי מס מלוא היו שחל שביעי שלהן להיות ערב הפסח. שניא ולא יכלו לעשות הפסח ציוס ההוא. ככלל המתעסק במצוה פטור מן המצוה האחרת. וישנין צריכא לו וכו דאי אשמעינן גבי פסח כו'. אמר רב זבדא שטייהו דרב אלל חיוב בסוכה. ולא דמי לפטוער דהוא פטור מן הסוכה. ח"י חתן וכל השושבינין וכל בני חופה שזרין מן התפילין. וטמל מצות האמורות בתורה. וחיובין בקרית שמע.

הגרות הב"ח

(א) נ"י מהו דמיא האיל ואמר רבא מטעמי: (ב) ציוס ד"ה מטעמי וכו' אפילו היכא דמטא זמן חיובא דפסח כג"ל ותיבת זמן הכי מתק:

גליון הש"ס

הש"ס ד"ה שבאי פה מצוה וכו' שהבית מטמא כו'. עין טויה אכן ר"ה דף טו ע"כ ד"ה חייב אדם: